

ZEDDAM VAN HET MONFERLAND GEZIEN.

hadden, langen tijd geleden, elkaar hier op den berg leeren kennen en dat wel met zoo'n genoeg dat zij zich tot een paar lieten vereenen. Dat aanvankelijk genoeg hield evenwel niet bij voortduring stand, en het kwam hun beiden gaandeweg voor, dat het toch nóg genoeglijker dan bijeen te blijven zou zijn om zich te laten scheiden. Gescheiden voortleven kwamen zij, wat zoo vreemd niet is, wel eens aan hun vroeger bestaan te denken, en in hun gedachten was dat dan toch meer fleurig dan triestig geweest. Zooewel hij als zij verlangde de plek nog eens weer te zien waar de grondslag van hun sedert verwoest geluk gelegd was. Hij bestelde logies op het Montferland. Zij ook huurde er kamers. En juist trof het dat zij denzelfden tijd voor hun verblijf-hier hadden gekozen. Zoo kwamen zij elkaar voor 't eerst na lange jaren van verveling en inkeer alhier te ontmoeten, bevielen elkaar opnieuw, brachten hun echt tot herstel, en leefden verder nog lang en gelukkig samen.

— Zoo behoort het te eindigen, maar of het zoo geëindigd is, weet ik eerlijk gezegd niet, besloot de heer Booms, maar wat in 't verhaal daaraan voorafging, dat is zuivere geschiedkundige waarheid.

Nu leegden ook wij onze glazen en zeiden den waard en zijn beide knappe dochters vaarwel. Ook van het Montferland namen wij veldvoldaan afscheid.

De basis van het Montferland breidt zich

op een hoogte van 50 meters naar het zuiden en westen nog verder uit en terwijl zij zich alsdan met wijduitgestrekte helling naar den kant der gehuchten Stokkem en Lengel nederlaat, hoogt zij zich tevens op: zuidlijk tot een naamloozen tweelingstop, die ruim 60 meter haalt, en westlijk tot een top die den Galgenberg heet en zulks om niet twijfelachtige reden. Nog in 1794 maakte een beschrijver van Gelderland gewag van den wipgalg, die de graven van den Berg de „ongemeine vrijheid” hadden van „te moeghen voeren” — als Slichtenhorst zegt — en

welke, naar de meening van dien beschrijver, de eenigste was die hier te lande gevonden werd.

Geen aangenamer plaats thans dan die plaats des gruwels van voorheen. Van vier, 2 aan 2 tegenovergestelde kanten kunt ge er op komen, doch slechts tot aan een ringweg die om den top heen loopt. Dennen en nog eens dennen kleeden den berg in 't blauwgroen en laten nergens een eigenlijk pad naar hooger open. Een sluippaadje is 't waarmede ge u voor uw omhoog-strevend verlangen alhier moet behelpen en, twijgen op-zij duwend nu, onder takken doorkruipend dan, staat ge weldra waar ge wezen wildet. Nu bevindt ge den top niet zoo vol te zijn als ge eerst wel dacht? een onvolkomen kring van sparren tegen de dennen aangeplant, zooals een soldatenhaag die ter betoming van het aandringende volk opgesteld is, laat eene ruimte open, waarbinnen vier andere sparren staan — de officieren dier soldaten, zoo ge wilt — en bij een daarvan wast een eik, meer stok dan groen. Ik vermoed dat hij de plek aanwijst waar eenmaal die vreeselijke wipgalg stond. Wat zijn de tijden toch ten goede veranderd, en hoe onuitsprekelijk genotvol is de rust aan uw weldra lang-uit neergevleid lichaam, juist in het veerkrachtige fluweelen mos van dezen voormaligen martelberg! Zoo eene wandeling in de gansche overmooie heuvelketen dien ik u doorvoer, dan kan ik u die naar den top van den Galgenberg aanraden.